

Šumař s bílou holí

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Zazpívám o šumaři, co v mládí ztratil zrak,
když ho srazil u kolejí Pacifickéj vlak.
Byl to chlápek z Kentucky, co uměl psát i číst,
teď ale bloudí po světě, jen aby měl co jíst.

Rf.: S bílou holí chodí světem dál,
všem v okolí svoje písně hrál.

Když zavítal do Carsonu, tak před kovárnu stoup',
začal tam hrát opřenej o telegrafní sloup.

V rytmu hudby s podkovou se kovář lopotí,
ta se náhle vymrští a voknem proletí,
šumařovi trefí se hned vedle vobočí,
muzikant se polomrtvej k zemi poroučí.

Rf.: S bílou holí leží v posteli,
v horečkách se zimou tetelí.

Celý dny mu na tu ránu kovář dával led,
třetí den se brzo k ránu šumař z lůžka zved.

Šumař koukne na kováře, pak do ohně pliv:
„Pane Bože, stal se zázrak, vidím jako dřív!“
Hůl tam nechal, kovářovi připil na zdraví,
a pak zmizel, ale všude o tom vypráví.

Rf.: Bílá hůl teď hrdě visí tu,
nad kovárnou přímo na štítu.

Ve všech státech na Západě, ba i v Kentucky,
rozkřiklo se, že prej kovář dělá zázraky.
A tak všichni marodi teď sbíhají se sem,
za šamanem z Carsonu, bejvalým kovářem.